

VRTČEVA PRILOGA.

Po zimi.

(Deček pri oknu.)

Čez širno plan, čez dol in brég,
Vihar srdit divjá.
Pokril zemljó je debel snég,
Vse mraza trepetá.

Pa naj divja ta silni mraz,
Kaj mar mi zima je.
Za gorko sedem peč se jaz
Prav nič ne zébe me.

Le ptičice brez hišice,
Oj vam je pač hudó. —
Kakó se mraza tresete,
Vas glad morí močnó.

Pa brez skrbi pod streho k nam
Zdaj priletite ve,
Prav rad vam kruha — zrníc dam,
Ne bojte mene se!

Še okence odprl vam bom,
Zletíte v hišo vsé.
Imele bote varen dom
Do pomladi nové!

Prišla še gorka bo pomlád
Življenja boljši čas;
Odprl spet okence bom rád,
Na prosto spustil vas.

Radóst se ponovila bo,
Kot bila je nekdáj. —
Le urno v hišico gorkó —
Odprto vam je zdáj!

Alojzij K. Sež-ov.

Strijček Prigódek.

(Češki spisala Božena Nemeová, poslovenil F. Pešec.)

Neki kočar (bajtar) je bil zeló siromašen pa ni znal, kako bi si pomogel k denarju. In ne dá mu hudič dobro delati, gre in ukrade v gradu zaklád-nico z vsemi denarji. Po noči si jih prinese domóv in da bi mu nihče ná-nje ne prišel, odvdírne prag in jih položi pódenj. Žena ga gleda in vpraša kdo mu je dal toliko denarjev. Ali on vé, da ima trapasto ženo in tako jej ne pove ničesar, da je denarje ukradel, nego samo to jej reče, da ni njegov.

„Nù, zakaj pa je zakopavaš?“

„Za strijca Prigódku“, odgovori kočar. Rano si vzame nekaj denarja, pravi ženi, da naj o tem nikomur ne pové, pa gre v mesto. V gradu je bil zjutraj krik, vsi so šli zločincu za sledom ali nič niso mogli spaziti. Bilo je to opóludne, kmetica je sedela zunaj in predla. Tu prijezdi okrog gospod na konji. Ko ga kočarica zagleda, misli si, da je to najbrže strije Prigódek in kliče ná-nj: „Gospod, gospod! ali vam ne pravijo Prigódek?“

„Zakaj vprašate?“ pravi z začudenjem jezdec.

„Jaz sem mislila, da ste strije Prigódek in da jezdite po te denarje, ki jih je moj Anže zakopal pod prag.“

Jezdec je vže slišal o tatvini in precej mu to na misel pride pa pravi kmetici, da se imenuje Prigódek.

„Nù, pa pojdite in si je vzemite, imate je shranene.“

Jezdec stopi s konja, kmetica mu odmakne prag, on vzame denarje in jezdi z njimi naprej k gradu. Ko jih tam spoznajo, gredó precej z verigami po kočarja. Ali žena pravi, da se še ni vrnil, pa kadar pride, da ga tjà pošlje.

Po noči pride mož domóv, pa ko mu žena z veseljem pripoveduje, da je denarje dala strijeu Prigódku, loti se ga taka razkačenost, da bi jo bil takoj ubil. Trenotek hodi po sobi in premišljuje, kako bi se znebil kazni. Zdajci mu pride nekaj na misel, pa reče ženi:

„Torej poslušaj, ti kljuka trapasta! Slišal sem v mestu, da bode danes po noči vesoljni potop; kdor se ne skrije, ta se utopi. Jaz zlezem na streho.“

„A kam naj zlezem jaz?“ vpraša jokajoč kmetica.

„Pojdi v kuhinjo, jaz zadelam vsako luknjico in če ne pride voda gori na streho, ne bode ti nič.“

Žena zleze tjà in mož zamaši vsako razpóko, da bi voda ne mogla tjà. Potem si pristavi k strehi lestvo pa lije skozi dimnik dolu v kuhinjo vodo. S prva žena moli, ali čim dalje jej gre voda, tembolj jej je tesno in nazadnje zasliši mož zamôlkel krik:

„Utopim se, pomagaj Anžè! vode imam do vratú!“ Anže neha liti, gre h kuhinji in tiho naredi majhen izhod, da bi odtekala voda. Skoro do božjega jutra stoji kmetica v kuhinji, potem jej mož odprè, vse je zopet v redu in on jej pravi: „Če tisti gospodje sèm pridejo, reci, da je bil vesoljni potop.“ Ko pridejo uradniki, neče Anžè ničesa obstati in pravi, da ni bil doma, da je žena trapasta, kdo vé, kako so denarji tjà prišli. Pokličejo ženo in vprašajo, kdaj je mož denarje zakopaval.

„Pred vesoljnim potopom,“ odgovori žena in se ne premakne od tega. Ker ne morejo gospodje iz nje ničesar pravega poizvedeti in mož le tají, pusté to stvar in tako uide Anžè kazni.

